

Страшило

Лариса Письменна

Ходить-походжає чапля Довгов'язиха по болоту. Цибатими ногами-кроквами по купинах чапає, довгу зміїну шию вигинає, гострим, мов осока, дзьобом клацає... Нема гіршого лиха за чаплю!

Маленьке зелене жабеня Скrekотунчик з-за купини визирає. Кортить жабеняті пострибати, поквакати, та ба! Треба стерегтися, щоб чапля Довгов'язиха не проковтнула. І нічим тут не зарадиш, ніщо не допоможе.

Так запевняє старий Скrekотун, що прожив довге життя, бо завжди був обачний. Та хіба ж то життя? Тільки й того, що оглядайся та тремти. Ні, треба щось придумати — як того лиха позбутися!

Думав-думав Скrekотунчик та й надумав. Скликав він своїх друзів—зелених жабенят, прудких і дотепних, як сам, навчив, що робити.

Синіє посеред болота крихітне, як ночовки, озерко, з нього чапля любить воду пити, а напившись, на одній нозі стоячи, дрімати. І до того озерка жодна жабка, мала чи велика, стрибати не сміла.

Та ось якось підійшла Довгов'язиха до свого улюбленого озерка, нахилилася, аж раптом...

Заходила, сколихнулася вода в озерку, і на чаплю глянуло люте Страшило, з покрученою шиєю і аж десятьма кривими дзьобами! Ворушиться Страшило в озерку, от-от вистрибне та чаплю вхопить.

Як сахнеться Довгов'язиха, як відскочить, як гайне від озерка... Увесь день тремтіла, аж надвечір насилу оклигала.

Другого дня знову чапля Довгов'язиха почапала до озерка воду пити. Може, Страшило пішло собі геть? Зазирнула обережно... ох! Заходила, сколихнулася вода в озерку, ворухиться в ній Страшило, чаплі смертю погрожує. Вже не бігла від озерка Довгов'язиха, на крилах летіла.

А на третій день і підійти побоялася.

Зажурилася чапля Довгов'язиха. Стоїть на одній нозі, одне око заплющила, дзьоб опустила...

"Не хазяйка я вже на болоті. Хоче мене Страшило з'їсти. Треба на поміч кликати".

Та й почапала до лісу — у вовка допомоги просити.

— Чого тобі, довгов'яза? — гарчить Вовцюга-Волоцюга.

— Вижени, вовче, Страшила з болота!—вклоняється чапля.

— А що мені за те буде?

Свіжу рибку Вовцюга-Волоцюга полюбляв. Облизнувся — побіг виганяти Страшила з болота. Зуби вишкірив, очі вирячив, до озерка підскачів. Зазирнув — лишенько!..

Сколихнулася вода в озерку, вищирилося на вовка Страшило. Від злості дрижить, криву пащеку на все озерко роззявило, а в тій пащі аж сотня гострих зубів!

Підібгав хвоста Вовцюга-Волоцюга, та як чкурне з болота! І про свіжу рибку забув, цур їй, радий, що живий утік.

Пожурилася, пожурилася Довгов'язиха і знову почапала в ліс — до ведмедя Медолюба кланятися.

— Дядечку Медолюбе, порятуй мене! Вижени Страшила з болота. Ти найдужчий звір, якщо вже ти не переможеш його, то й ніхто не переможе.

— Що? Хто? Я — не переможу? — образився ведмідь і потупав до болота. Зазирнув в озерко... Матінко!

Сколихнулася вода, визирає з озерка Страшило, двадцятьма вирякатими очима на ведмедя лупає, двадцятьма кудлатими вухами ворухить, от-от вискочить.

Як чесонув Медолюб від озерка, тричі в болото вгрузав, чотири купини з місця зрушив.

Більше ніхто не ходив Страшила проганяти — боялися.

Вільно живе тепер в озеречку із своїми друзями зелене жабеня Скрекотунчик. Жовтими очима хитро виблискує, на все болото дзвінко покумкує. Знає, що перелякана чапля Довгов'язиха навіки зареклася ходити до озерка — кривого люстерка.